pzazz

Nele Bauwens & de Zeven Schlagers

NELE BAUWENS

Daar in dat kleine café

Liv Laveyne

Gezien op 21 november 2025
Bij de Vieze Gasten, Gent

Nele Bauwens is misschien niet langer een naam die klinkt als een klok in het comedylandschap, maar dat is hoogst onterecht. Met ‘Nele Bauwens & de Zeven Schlagers’ bewijst ze nog maar eens hoe straf ze als zangeres en actrice is. En ja… meezingen mag.

07 DECEMBER 2025

Lang geleden maakte Bauwens samen met Dahlia Pessemiers deel uit van de cabaretgroep De Alpenzusjes. Ze zong ook bij de vrouwengroep-pastiche Hormonia en bij El tattoo del Tigre, de legendarische mambo bigband met onder andere Pieter en Tine Embrechts, Tine Reymer, Peter Van den Begin en Adriaan Van den Hoof. Jarenlang toerde Bauwens ook samen met Tine Embrechts en Lucas Van den Eynde langs de cultuurcentra met ‘Jukebox’. Het concept daarvan was even simpel als succesvol: getalenteerde zangers-acteurs brengen bijzondere versies van enkele meezingers als een ode aan het Nederlandstalige lied.

Bauwens heeft een klok van een stem als zangeres, maar kan ook heel klein en zacht spelen als actrice. Dan wordt cabaret intiem verteltheater waar je je bijna daar aan de stoof in dat café waant.

Nele Bauwens is het dan ook niet ver gaan zoeken voor de titel noch concept van haar nieuwe show ‘Nele Bauwens & de Zeven Schlagers’. Ze brengt zeven schlagers maar verweeft dit tot een verhaal over een klein café. Niet in de haven zoals de aloude schlager van Vader Abraham zou doen vermoeden, wel een café in Ninove. Daar in het diepe Pajottenland had Bauwens immers een tante José. Wat waar of (half) verzonnen is, is minder van tel dan de levenswijsheid die daaruit volgt. Of zoals haar tante José, uitbater van het café, in haar Ninoofs dialect tussen haar tanden vezelde: “Je hebt maar zeven schlagers nodig om het leven te begrijpen.”

Die schlagers passeren ook de revue: van ‘Meisjes Met Rode Haren’ van Arne Jansen over Marva’s ‘Ik voel me vandaag zo hoempapapapa’, tot – een kippenvelmoment - ‘Ik ben zo eenzaam zonder jou’ van Will Tura. Dat laatste nummer brengt Bauwens in een soulversie die zo op de radio kan, zo schoon.

Bauwens heeft een klok van een stem als zangeres, maar kan als actrice ook heel fijn, klein en zacht spelen. Dan wordt dit meezingcabaret intiem verteltheater waar je je bijna aan de stoof in dat café waant: daar achter de tap kleine tantje José, aan de toog nonkel Musti, daar aan de deur naar de koer toe (de WC buiten) tante Madeleine in haar *combinaison* en tegen de muur de befaamde jukebox. In het café was iedereen van het clienteel als nonkels en tantes. Het leed werd er verdronken en op het geluk werd er geklonken. Zo woog de eenzaamheid minder zwaar, ook al was die gehuld in alcoholdamp en rook.

Zelfbescherming

Doorheen al die personages verweeft Bauwens haar eigen *coming of age* verhaal: wanneer de zomervakanties met Tante José naar een stacaravan aan de Belgische kust en eerste kussen leiden, een in het honderd gelopen poging tot ontmaagding en samen met het ongenadig verglijden van de tijd ook haar eigen leeftijd, ‘een coup de vieux’ zoals de Fransen dat zeggen. Bauwens raakt kort haar late zwangerschap aan en de (nog net niet) nakende menopauze. Wanneer ze echter vertelt over haar persoonlijke ervaringen is dat minder sterk, met weinig poëzie en zonder mededogen, met meer platte grap en meer harnas. Vreemd.

Ze heeft ons alle personages laten zien maar nog niet echt zichzelf.

De verklaring komt pas als ik op een recent interview met Nele Bauwens stoot waarin ze verhaalt over haar moeilijk traject met IVF. Ze komt nu op een leeftijd waarop ze moet beslissen om de ingevroren embryo’s te vernietigen en de emotionele weerslag die dat op haar heeft. Bauwens vertelt in dat interview hoe die pijn te vers is, zodat ze beslist heeft om het daarover niet te hebben in deze show. Die zelfbescherming is zeker legitiem en begrijpelijk, maar daardoor voel je wel hoe ze in deze voorstelling rond de pot draait als het haarzelf betreft, terwijl ze in de andere verhalen zo naar de kern dringt. ‘Nele Bauwens en de Zeven Schlagers’ heeft ons alle personages laten zien maar nog niet echt zichzelf.

Het maakt me benieuwd naar Bauwens’ volgende show. En wat de achtste schlager in het leven dan misschien kan zijn? Ik gok op ‘Zij gelooft in mij’ van Andre Hazes waarin Bauwens dan durft te zingen: “Ik schrijf mijn eigen lied dat eenieder van mijn songs geniet.”